

ASA
FILMEN

FAR

skal giftes!

PERSONERNE:

Professor Jacob Jensen Kjærulff-Schmidt
Karen, hans Husbestyrerinde . . . **Ellen Gotschalch**
Else-Margrethe } hans Børn { Berthe Qvistgaard
Birthe } Bodil Kjer
Oscar } Paul Reichhardt
Tante Rikke, den afdøde Profes-
sorindes Søster Maria Garland
Harry Holm, Skuespiller Eigil Reimers
Larsen, Professorens Assistent . . Edwin Tiemroth

samt

Ørsager, Havemand hos Professoren

Ib Schønberg

og

Hunden »Buster«

ASA-FILMEN

Dansk Familie-Lystspil
af **Børge Müller** efter
AXEL FRISCHES
Teaterstykke

ISCENESÆTTELSE:

LAU LAURITZEN

FAR skal giftes!

DEn elskelige Professor Jacob Jensen er en rigtig Professor, verdensfjern og distrait, endda lidt mere end Politiet tillader, som han haabefulde Søn, Amatørbokseren Oscar, vilde karakterisere ham. Han lever udelukkende for sin Videnskab og sine Frimærker, og hvad der i Grunden foregaar i hans smukke Hjem, har han ikke nogen Anelse om.

Lige siden Professorindens Død, ialt 11 Aar, har den dygtige og elskelige Husbestyrerinde Karen styret Hjemmet med fast og kærlig Haand, og for æe tre Børn — foruden Oscar er der to Døtre, Else-Margrethe og Birthe — har hun i dette lange Spand af Aar været som en Mor. Hun tager Del i alle deres Sorger og Glæder, hun holder smaa Moralprædikener for dem, naar hun synes, det er paakrævet, hun laver Maden og ordner deres Tøj, og hun laaner dem Kontanter, naar de har tørre Lommemesmerter, hvilket sker ikke saa sjældent. Kort sagt: Karen er en Perle, og naturligvis holder baade Professoren og Børnene af hende, men det er alligevel, som om de ikke helt forstaar, hvad hun i Grunden betyder for dem allesammen. De tager nærmest alle hendes smaa og store Tjenester som en Selvfølge, der ikke er Grund til at hefte sig videre ved. Kun Husets trofaste Faktotum, den digre, madglade Havemand Ørsager, forstaar fuldt ud, at det er Karen, der holder sammen paa det hele, og at Hjemmet uden hende ikke vilde være noget Hjem. De to diskuterer af og til de foreliggende Problemer sammen, og for Øjeblikket er de stærkt optaget af, at Else-Margrethe glædestraalende kommer hjem og fortæller, at hun endelig har faaet en Rolle paa Teatret. Ganske vist viser det sig, at den kun omfatter en enkelt Replik: »Generalen har skudt sig, vi maa hente en Læge«, men hvad — selv en enkelt Replik kan forgyldes af et stort Talent, og Else-Margrethe nærer ikke Tvivl om, at hun er en vordende Duse. I den Grad er Teatret gaadt hende i Blodet, at hun ogsaa hjemme ynder at optræde høj-

En
ASA
Film

dramatisk, nerveødelagt, lidt hysterisk, kort sagt som en rigtig Primadonna efter hendes Mening bør optræde. Den lattermilde Birthe, den prosaiske Oscar og den overbærende Karen tager hende ganske vist ikke helt alvorligt, men hun er altfor optaget til at lægge Mærke til det. Derimod er der en, som hendes Teatergriller har gjort virkelig ondt. Det er Professor Jensens unge, dygtige Assistent Larsen, som elsker den unge Pige, men som for hende nu kun repræsenterer »en graa, indholdsløs Fortid«.

En Dag indfinder Professorens afdøde Hustrus Søster, den selvsikre, absolut ikke elskede Tante Rikke, sig i Hjemmet. Hun har længe haft et Horn i Siden paa Karen, og ved at bestikke Birthe og Oscar med kontante »Laan« lykkes det hende at faa dem til at dele hendes Synspunkt, der gaar ud paa, at der mangler en fast og kærlig Haand i Hjemmet. Med andre Ord: Professoren bør efter hendes Mening gifte sig igen, og hvem er nærmere til at indtage Pladsen som Professorfrue end hun selv? Ganske vist har baade Oscar og Birthe straks svært ved at tage det alvorligt, men det lykkes dog Tante Rikke at overtale dem til at foreslaa Faderen Idéen, ikke mindst fordi Else-Margrethe, der lige har følt sig saaret af Karen, fordi hun er blevet forstyrret i en tête-a-tête med Harry Holm, stiller sig helt og holdent paa hendes Side. De gaar ogsaa til Faderen, men han slaar det hen som en Spøg. Det lader Tante Rikke sig dog ikke nøjes med, og medens Professoren er en Tur i Aarhus, handler hun.

Under et nyt Besøg kalder hun Karen ind, og støttet af Børnene, der nok skammer sig over det hele, men alligevel ikke kan faa sig til at svigte deres Løfte til Tante Rikke — fortæller hun Husbestyrerinden, hvad der forestaar. Det er Synd at sige, at det gøres paa en skaansom Maade, og da Karen i Samtalens Løb aabenlyst beskyldes for at lægge an paa Professoren, bliver det selv den taalmodige Sjæl for meget. Hun pakker sine Ting, og efter at have tvunget Tante Rikke til at betale hende de Penge, Børnene skylder hende, forlader hun Professorhjemmet. Kun Ørsager, der bliver saa rasende over at høre, hvad der er sket, at han har den største Lyst til at »tæve« hele den sammensvorne Klike, faar Adressen paa det lille Hotel, som hun foreløbig tager ind paa.

Da Professoren kommer hjem, bliver der stor Opstandelse. Han staar aldeles uforstaende overfor det skete, men da Ørsager fortæller ham Sagens Sammenhæng, bliver han pludselig et Mand-

En
ASA
Film

folk. Uden Forklaringer pakker han ogsaa sine Kuffter og forlader Hjemmet for at opsøge Karen og bede hende om Tilgivelse paa Familiens Vegne. Og han gør mere end det. En tilfældig Replik fra Hotel-Portieren faar ham til at reagere paa den Maade, at han spørger Karen, om hun vil gifte sig med ham, og Karen — der inderst inde elsker sin distraite »Fessormand«, som Ørsager respektløst kalder ham — svarer glædestraalende ja.

Det kommer som en Bombe for Børnene, da de i Avisen læser om deres Fars forestaaende Bryllup. I Forvejen er de langt nede, idet Tante Rikkens Evner som Husbestyrerinde ikke paa langt nær staar Maal med Karens. Hun svider Oscars Skjorter, hun opvarter med Mad, der ikke smager nær saa godt som Karens, hun glemmer at kalde paa Børnene og Morgenens, og det gaar endelig op for dem, hvad Karen i Virkeligheden er værd. Endelig faar Else-Margrethe en dundrende Fiasko paa sin lille Rolle, idet hun i Nervøsitet bytter om paa Generalen og Lægen, og da hun samtidig opdager, at Harry Holm har kastet sine Øjne paa den lille Søster, er Bægeret fuldt. Ved Oscars Hjælp bliver Harry Holm smidt paa Porten, hvorefter Else-Margrethe ringer til Larsen og forsønes med ham. Sammen opsøger de Faderen og Karen, der spiser Bryllupsfrokost paa Langelinie-Pavillonen, og beder dem begge om at vende tilbage, men til deres store Skuffelse afslaar Professoren det pure. Hjemme er Tante Rikke ved at forlade den synkende Skude — ikke mindst fordi hendes Penge er sluppet op — men Børnene forbyder hende at stikke af. Hun har pænt at være med til at genoprette det, der er ødelagt. Der findes ikke Mad i Huset, saa Professorens Bryllupsdag tegner til at blive en trist Dag for hans Børn. Men han har kun villet give dem en Lærestreg. Pludselig gaar Døren til Spisestuen op, der er dækket et smukt Bord, og for Enden af det staar det glade Brudepar og byder til Bords. Naturligvis skal den trofaste Ørsager med til Bryllupsmiddagen, og hvad mere er, den angrende Tante Rikke skal ogsaa med. Hele den Forstyrrelse, hun har forvoldt, er tilgivet, men hun maa een Gang for alle give Afkald paa at blive Professorfrue. For at bøde paa Saaret føler den brave Ørsager sig forpligtet til at fri til hende, men *saa* giftesyg er hun alligevel ikke. Naa, den Kurv tager Ørsager sig nu let:

— Jeg er sgu da osse helst fri! er hans lakoniske Svar paa Afslaget.

En
ASA
Film

